

12.b egy Határtalan utazáson

avagy kalandozás a Szlovák Paradicsomban LaBandival

Augusztus 24, reggel 5 óra: még titokzatos szürkület és félhomály; egy hatalmas fekete busz, rajta egy csapatnyi diákkal, két kisgyermekkel és felnőtt kísérőikkel elhagyja az országot.

Senki ne essen kétségbe, ez nem egy horrorfilm nyitó jelenete, szimplán csak a 12.b végzős osztálykirándulásának indulása. Osztályunk még a tavalyi év folyamán megnyerte a Határtalanul pályázatot, melynek köszönhetően lehetőséget kapott, hogy ellátogasson a Felvidékre. Ám sajnálatunkra a pandémia keresztül húzta számításainkat, így csak idén nyár végén tudtuk elutazni. Ezen változás, valamint a még akkor is fennálló vírushelyzet miatt, sajnos osztályunk több tagja is visszamondta a kirándulást.

Visszont az összegyűlt kis csapatra egy rossz szavunk sem lehet, az osztály kemény magján kívül velünk tartottak még barátok, családtagok, tanárok és természetesen, ha mondhatok illet az utazás sztárjai: Bandi, az idegenvezetőnk és Laci, a buszsofőrünk, akik gondoskodtak róla, hogy egyrészt mindenhova eljussunk, másrészt, hogy pontosan tudjunk minden információt az adott helyről, ahol éppen járunk.

A jó hangulatú, ám kicsit hosszú buszút után első megállónk a Betlérén található Andrássy vadászkastély volt. Bár a buszról való leszállás pillanatában az eső azonnal úgy gondolta, szeretne minket üdvözölni Szlovákiában, a kert, valamint maga a kastély belseje bőven kárpótolt bennünket a rossz időért. A hatalmas épület egy szobája sem volt unalmas vagy hétköznapi, mindegyik rejtett magában valami izgalmat. A következő megállónk elhaladva a gyönyörű szlovák tájak és hegyek mellett a Dobsinán található jégbarlang volt. Bár a barlanghoz vezető emelkedő nem volt a kedvencünk, rendesen ki is melegedtünk, mire felértünk, de a barlangba belépve ez azon nyomban elmúlt, mivel, ahogy a neve is mutatja, a barlang alapvetően jég, amely egész évben megmarad benne. A hely egy természeti csoda és egyszerűen lenyűgözőek az alakzatok, melyeket a jég kiformált odabent – csak ne lett volna ennyire hideg. A barlang megtekintésével aznapra be is fejeződött kis túránk, szóval

elfoglaltuk (kisebb komplikációk árán, de sikeresen) az Iglón található szállásunkat.

Másnap a szállás adta kényelemnek hála kipihenten, a kiváló ételnek hála pedig tele energiával ébredtünk. Egyébként tényleg nem lehetett okunk panaszra, a személyzet kedves volt, segítőkész, mindig bőséges reggelit és vacsorát kaptunk, valamint kis ételcsomagokat napközbenre. Talán egyetlen szépséghibája volt a szállásunknak, mégpedig, ha azt mondtam, a jégbarlangban hideg volt, az csak azért lehetett, mert előtte nem jártam itt. Ha valami megtanultam a szlovákokról az az, hogy teljesen más a hőérzékelésük, mint nekem. Szóval 2. napunk reggele is ragyogóan indult. Szó szerint,

mivel kisütött a nap. Először is megnéztük Igló főterét, majd onnan Márkusfalvára vezetett az utunk, hogy megcsodáljuk a Máriássy-kastélyt, de aki azt hinné, ez egy laza kis sétálgató városnézős nap volt, azt ki kell ábrándítanom, ugyanis csapatunk – kiváló idegenvezetőnk Kisida András, ismertebb nevén Bandi vezetésével – túrára indult a Hernád-áttörésbe. Meg kell, hogy mondjam, milyen varázslatos ez a hely, de tényleg egy természeti csoda, nem véletlen

kapta a Szlovák Paradicsom elnevezést. Gyönyörű helyeken vezetett az utunk, voltunk fent

magas hegyen, másztunk át sziklafalba rögzített kis pilléreken, sétáltunk szinte érintetlennek tűnő erdőkben, és láttunk kristálytisza kis patakot, de megmászása pont olyan

fárasztó volt. Ez természetesen nem szegte kedvünket, de meg kell mondjam, aznap este mindenkinek meglehetősen jólesett az alvás.

A harmadik napon, friss izomlástól, de lankadatlan kalandvágytól eltelve indultunk meg, sajnos ismételen esős időben tutajozni a Dunajec-áttörésre. A Dunajec folyó legnagyobb érdekessége, hogy pontosan Szlovákia és Lengyelország között folyik, szóval még egy másik országot is meglátogattunk. A kissé zord időjárás semmit nem vett el a főként magasodó hegyek csodás látványából és a sok érdekességből, melyet megtudhatunk a folyó két partjáról, sőt néhány szerencsés társunk még a tutajozás mesterségét is kipróbálhatta. Következő utunk a lublói skanzenbe és várba

vezetett, ahol megnézhattuk, milyen házakban laktak a régi szlovák emberek, megcsodálhattuk a várból a kilátását. Végezetül pedig útba ejtettük Podolint, ahol egyik igen híres írónk, Krúdy Gyula járt iskolába, még egy könyve is van A podolini kísértet címmel, melyből a buszon visszafelé egy rövid tesztet is írtunk, ami természetesen mindenkinek nagyon jól sikerült.

Az utolsó előtti napra is jutott azért látnivaló bőven, kezdésnek a bélai cseppkőbarlang, melynek állítólag az egyik legtisztább és legjobb hatású levegője van (sajnos ebből a kötelező maszkviselés miatt nem sokat élvezhettünk), ezek után pedig templomlátogatás vette kezdetét, megnéztünk két evangélikus templomot Késmárkon, melyből az egyikben Thököly fejedelem sírját is megkoronáztuk, majd Lőcsén megnéztük a Jakab-templomot, és itt egy kis szabadidőt is kaptunk, körbenézni Szlovákia egyik legnagyobb városában, és kitölteni a városismereti kvízt, melyet 3 osztálytársunk állított össze. A szállásra visszaérve pedig utolsó este lévén közösen leültünk játszani, és hatalmas kártya, illetve „Alszik a város” játék vette kezdetét, amely egészen késő estig tartott.

Az utolsó napunk reggelén kicsit szomorúan és nyilván az előző este hosszúsága miatt fáradtan ébredtünk, de várt még ránk program. Először is megtekintettük a Szepesi várat, amelynek kilátását sajnos csak korlátozott formában élvezhettük az uralkodó, sűrű köd miatt. Ezek után az utolsó állomásunk Kassa volt, ahol ellátogattunk a Rodostói házhoz, a

Márai szoborhoz, illetve egy villámlátogatást tettünk a kassai dómban, mivel egy fiatal pár éppen ott készült összekötni az életét, és nem akartunk sokáig alkalmatlankodni. Majd kaptunk némi szabadidőt a város bejárására és felfedezésére. Majd ezután sajnos következett a hazaindulás. A hosszú buszút is jó hangulatban telt, kitölthettünk egy nagyszerű kvízt az elmúlt 5 nap élményeiből, énekeltünk, beszélgettünk, és természetesen biztonságban hazaértünk hála Mészáros László (alias Laci) nevezetű buszsofőrünknek, aki 5 napon keresztül gondoskodott a biztonságos utazásunkról.

Szerintem a teljes csapat nevében mondhatom, hogy nagyon jó élményekkel gazdagodtunk, nagyon szép helyeken jártunk, tanultunk néhány dolgot egy idegen kultúráról, és közben pedig egy szuper társaságban voltunk. Szeretném megköszönni mindenkinek, aki jelen volt, hogy ilyen felejthetetlen 5 napot töltöttünk el együtt.

Szép Luca

